

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobkyně: **obec Louňovice**, se sídlem Horní náves 6, Louňovice, zast. Mgr. Josefem Žďárským, advokátem se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2022, č. j. 55 Af 14/2021-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. 052452/2021/KUSK. Tím žalovaný zrušil platební výměr Obecního úřadu Louňovice (dále jen „obecní úřad“) ze dne 20. 12. 2019, č. j. 730b/2019, jímž byl Ing. V. T. vyměřen poplatek za komunální odpad za rok 2017 ve výši 1 250 Kč, a řízení zastavil [Ing. T. jako vlastník pozemku, jehož součástí je stavba pro rodinnou rekreaci (chata), která je neobyvatelná, totiž podle žalovaného nebyl plátcem poplatku – nevznikal zde komunální odpad, nýbrž stavební odpad související se rekonstrukcí stavby, jehož likvidaci jmenovaný doložil].

[2] Krajský soud upozornil, že obecní úřad v projednávané věci vystupoval v pozici správního orgánu prvního stupně, který podle judikatury Nejvyššího správního soudu není účastníkem soudního řízení správního v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Ani obec, jejíž orgán (obecní úřad) rozhodoval v prvním stupni, tak není aktivně legitimována k podání žaloby ve věci poplatku za komunální odpad. Krajský soud

připustil, že zavedení poplatku náleží do samostatné působnosti obce a zároveň jeho výběr spadá do přenesené působnosti. Ani to, že poplatek za komunální odpad je autonomním poplatkem mimo režim zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), však nic nemění na skutečnosti, že obec v případě výběru tohoto poplatku vykonává veřejnou moc pomocí obecního úřadu v přenesené působnosti. Podle krajského soudu se jednalo o výkon veřejné moci, nikoli o výkon veřejných subjektivních práv a povinností obce.

[3] K odkazu stěžovatelky na rozsudky ve věci (ne)přijetí uchazeče ke vzdělávání (rozsudky krajského soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 43 A 64/2019-99, a Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2021, č. j. 2 As 315/2019-27) krajský soud uvedl, že tato judikatura není na projednávanou věc přílehlavá, neboť v oněch případech nebyl prvostupňovým orgánem orgán obce, ale ředitel příslušné školy. Krajský soud naopak přisvědčil odkazu žalovaného na usnesení ze dne 25. 3. 2019, č. j. 48 Af 26/2017-49 (potvrzené Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem) a citoval stěžejní pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4 As 114/2019-37. Koncepce poplatku za komunální odpad za účinnosti zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“) byla obdobná koncepci místních poplatků dle zákona o místních poplatcích, závěry rozsudku č. j. 4 As 114/2019-37 (ve věci místního poplatku) tak lze vztáhnout i na projednávaný případ. Rozsudek NSS č. j. 4 As 114/2019-37 se týkal konkrétně otázky, zda může být obec osobou zúčastněnou na řízení, podle principu *a minori ad maius* je tak nutno jeho závěry vztáhnout tím spíše na otázku aktivní žalobní legitimace.

[4] Jelikož obec (žalobkyně/stěžovatelka) nebyla aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí vydanému ve správním řízení týkajícím se (ne)vyměření poplatku za komunální odpad třetí osobě, krajský soud postupoval podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu odmítl (jako návrh podaný osobou zjevně neoprávněnou).

II. Kasační stížnost

[5] Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu kasační stížností, jejíž podstatou je nesouhlas s právním názorem čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu formulovaným v rozsudku č. j. 4 As 114/2019-37, jímž se řídil krajský soud. Stěžovatelka požádala, aby byla tato otázka předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, a to z následujících důvodů.

[6] Předně stěžovatelka upozornila, že dvojí postavení obce v jediném řízení není v českém právním řádu *a priori* vyloučeno, k čemuž odkázala především na územní a stavební řízení dle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon. Stěžovatelka rekapitulovala některá ustanovení právních předpisů vztahujících se na danou problematiku a dovodila, že bylo zasaženo do jejího práva stanovit a vybírat poplatek za komunální odpad podle § 17a odst. 1 zákona o odpadech, do ústavně zaručeného práva na samosprávu ve smyslu čl. 8 a čl. 101 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“); že jí bylo bráněno ve výkonu povinností podle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) a § 17 odst. 2 a 3 zákona o odpadech a že jí bylo zasaženo do práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

pokračování

[7] Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu podle stěžovatelky přímo zasáhla do její povinnosti chránit svůj majetek podle § 38 odst. 6 zákona o obcích a do jejího práva na soudní ochranu podle § 36 odst. 1 a 2 Listiny. Stěžovatelka upozornila, že pokud by nebyla aktivně legitimována k podání žaloby, mohlo by dojít k absurdní situaci, kdy by její obecně závazná vyhláška byla pro soustavný nesprávný výklad odvolacího orgánu pouze iluzorní, což by otvíralo dveře zcela libovolnému a diskriminačnímu rozhodování odvolacích orgánů na úkor obcí.

[8] Podle stěžovatelky je nemyslitelné, aby zákon na jedné straně stanovil obci povinnost, avšak na druhé straně jí bylo znemožněno aktivně vymáhat poplatek určený k financování této povinnosti. Stěžovatelka odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž aktivní žalobní legitimace musí svědčit všem žalobcům, kteří jsou dotčeni v právní sféře (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS), pokud nelze zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jejich právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS).

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V posuzované věci je otázkou, zda stěžovatelka – obec – byla aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, jímž byl zrušen platební výměr jejího obecního úřadu ve věci poplatku za komunální odpad podle § 17a zákona o odpadech (ve znění účinném do 31. 12. 2020) a řízení zastaveno.

[13] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“

[14] Jak již vyhodnotil krajský soud, na projednávanou věc lze za použití principu *a minori ad maius* vztáhnout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4 As 114/2019-37, který se zabýval právem obce vystupovat v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Aplikovatelnost tohoto rozsudku stěžovatelka nerozporuje, ovšem žádá, aby věc byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, neboť považuje závěry rozsudku č. j. 4 As 114/2019-37 za rozporné se zákonem.

[15] Podle § 17 odst. 1 s. ř. s. „*d]ospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Při postoupení svůj odlišný právní názor zdůvodní.*“ Pátý senát Nejvyššího správního soudu však neshledal důvody se od dosavadní konstantní judikatury odchýlit, podmínky postoupení věci rozšířenému senátu tedy splněny nebyly.

[16] Úvodem lze poznamenat, že ještě před rozporovaným rozsudkem čtvrtého senátu se obdobnou situací NSS zabýval v usnesení ze dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013-16, kde posuzoval možnost právnické osoby (společnosti s ručením omezeným) vykonávající v určité věci veřejnou správu (konkrétně vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech) podat kasační stížnost proti rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu (Ministerstva dopravy), jež potvrzovalo prvostupňové rozhodnutí právnické osoby. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že osoba vykonávající státní správu vystupuje v pozici správního orgánu prvního stupně a (přestože je právnickou osobou soukromého práva) nemůže jí zároveň svědčit účastenství na správním ani soudním řízení, tedy ani aktivní kasační legitimace. Pokud tedy nebylo připuštěno účastenství v soudním řízení v případě, kdy byla prvostupňovým správním orgánem soukromá právnická osoba vykonávající státní správu (přestože jí v důsledku rozhodnutí soudu mohly vzniknout náklady), tím spíše nelze v obdobném případě připustit účastenství veřejnoprávní korporace vykonávající státní správu, tedy obce.

[17] Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 4 As 114/2019-37 upozornil, že přestože je poplatek (v onom případě místní poplatek) stanoven obcí v samostatné působnosti, zatímco jeho výběr provádí obecní úřad v přenesené působnosti, stále jde o výkon veřejné moci (svěřený obci státem), „*nikoliv o uskutečňování veřejných subjektivních práv a povinností*“ obce. Čtvrtý senát připustil, že v konečném důsledku má správa místních poplatků vliv na rozpočet obce, neboť příjmem obce jsou mimo jiné i místní poplatky (obdobně v projednávané věci je příjmem stěžovatelky poplatek za komunální odpad), ovšem toto dotčení nelze považovat za přímé, jež vyžaduje § 34 odst. 1 s. ř. s. Čtvrtý senát rovněž podotkl, že obec se snažila dosáhnout v jediném řízení postavení jak správního orgánu, který vrchnostensky vykonává veřejnou moc, tak veřejnoprávní korporace hájící svá veřejná subjektivní práva, to však v případě místních poplatků není možné, neboť se stále jedná o výkon veřejné správy, nikoli realizaci veřejných subjektivních práv a povinností. Ústavní stížnost proti rozsudku čtvrtého senátu byla usnesením ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. III. ÚS 2394/19, odmítnuta.

[18] Stěžejním důvodem, o který stěžovatelka svou polemiku s rozsudkem čtvrtého senátu opřela, je skutečnost, že v územním a stavebním řízení je dvojí role obce (jednak jako správního orgánu vykonávajícího veřejnou správu, ale zároveň jako veřejnoprávní korporace vykonávající veřejná subjektivní práva) akceptována, dokonce přímo předpokládaná stavebním zákonem. K tomu lze upozornit, že právo obce ovlivňovat svůj územní rozvoj je obecně považováno za jednu z integrálních součástí práva na samosprávu (srov. § 2 odst. 2 zákona o obcích, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 30/06, č. N 87/45 SbNU 279, ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, č. N 76/69 SbNU 291, či ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 709/19, č. N 90/100 SbNU 87). Naproti tomu daně a poplatky (poplatek za komunální odpad nevyjímaje) lze v souladu s § 11 odst. 5 Listiny ukládat jen na základě zákona, i v případě poplatků uložených na

pokračování

základě zákonného zmocnění obcí v samostatné působnosti tak jde o výkon veřejné správy, nikoli realizaci veřejných práv a povinností obce (srov. bod 26 nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 45/06, č. N 218/47 SbNU 871). O diametrální odlišnosti stavebního a daňového řízení svědčí rovněž formální rozdíl, spočívající v účastenství obce již v rámci správních řízení regulovaných stavebním zákonem (jež teoreticky může vést k aktivní žalobní legitimaci dle § 65 odst. 2 s. ř. s.), oproti daňovému řízení, jehož se potenciální příjemci výnosů daní neúčastní (ani jako osoby zúčastněné na správě daní).

[19] V této souvislosti Nejvyšší správní soud pro srovnání poznamenává, že podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 243/2000 Sb., o rozpočtovém určení daní, je příjmem obcí „výnos daně z nemovitých věcí; příjemcem je ta obec, na jejímž území se nemovitost nachází“. Obce zároveň mohou obecně závaznými vyhláškami výši daně z nemovitých věcí ovlivňovat (pomocí koeficientů podle zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí). V případě daně z nemovitých věcí i v případě poplatku za komunální odpad tedy jde o platby, které náležejí obci (jež má dokonce vliv na jejich výši), ale rozhodnutí o odvolání ve věci platebních povinností jednotlivých daňových subjektů vydává jiný správní orgán (krajský úřad v přenesené působnosti v případě poplatku za komunální odpad, Odvolací finanční ředitelství v případě daně z nemovitých věcí). Pokud by tedy byla připuštěna možnost obce podat správní žalobu proti rozhodnutí ve věci poplatku za komunální odpad z titulu toho, že obec je příjemcem tohoto poplatku, bylo by nutno z téhož důvodu připustit i možnost obce podat žalobu proti rozhodnutí orgánů finanční správy ve věci daně z nemovitých věcí.

[20] Pokud by zákonodárce měl v úmyslu v takových případech aktivní žalobní legitimaci obcí (či jiných příjemců výnosů daní) umožnit, nepochybně by zavedl minimálně nějaký proces sdělování informací o relevantních rozhodnutích takovýmto potenciálně dotčeným osobám. Je tomu však přesně naopak: správa daní je dle § 9 odst. 1 daňového řádu neveřejná (a ve prospěch obcí neexistuje žádná výjimka z povinnosti mlčenlivosti v § 53 daňového řádu). V situaci, kdy orgán obce není v daném daňovém řízení (shodou okolností) správním orgánem prvního stupně, nemohla by se obec ani dozvědět o tom, jaká rozhodnutí jsou v daňových věcech vydávána. Stěží si lze představit situaci, kdy by zákonodárce předpokládal možnost podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ze strany určité osoby, avšak zároveň jí neposkytl žádné prostředky, jak získat informace o vydání předmětného rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud (stejně jako v rozsudku č. j. 4 As 114/2019-37) nezpochybňuje fakt, že vybrání či nevybrání poplatku za komunální odpad se finálně projeví na příjmové stránce rozpočtu stěžovatelky, její majetkové právo je tedy dotčeno, ovšem jde toliko o nepřímé dotčení, které nemůže založit aktivní žalobní legitimaci. Nelze rozporovat, že stěžovatelka je povinna pečovat o rozvoj svého území, a chránit svůj majetek, ovšem tyto velmi obecně formulované povinnosti je nutno vykonávat v mezích stanovených ústavními zákony a zákony. Pokud zákon příjemcům výnosů daní výslovně nepřiznává účastenství v daňovém řízení a souvisejícím soudním řízení správním, pak nelze takovou možnost dovozovat toliko z práva vlastnit majetek jako takového a obecné povinnosti dbát na jeho řádnou správu. Co se týká specifických povinností podle zákona o odpadech, tyto povinnosti plnily všechny obce, ať již poplatky za komunální odpad (či za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů) stanovily, či nikoli. Pokud tedy zákon připouští, že obec nemusí poplatky stanovit vůbec (případně je může stanovit v nižší výši, než jaká pokrývá náklady obce s odpadovým

hospodářstvím spojené), nelze povinnosti obce dle zákona o odpadech podmiňovat úspěšným výběrem poplatků.

[22] Nelze se rovněž ztotožnit s tvrzením stěžovatelky, že bylo zasaženo do jejího práva poplatek stanovit – je nesporné, že stěžovatelka tohoto svého práva využila (vydala obecně závaznou vyhlášku č. 2/2016 stanovující poplatek za komunální odpad) a žalovaný ani krajský soud jí v tom nikterak nebránili. Skutečnost, že podle pravomocného rozhodnutí žalovaného jakožto nadřízeného správce daně v jednotlivém případě nenastaly podmínky nutné pro výběr poplatku (Ing. T. jako vlastník nemovitosti, kde nevzniká komunální odpad, nebyl plátcem poplatku), by mohla zasáhnout do práva poplatek vybrat, ovšem jde o zásah předpokládaný zákonem a v jeho mezích. Právo obce na výběr poplatku totiž není bezbřehé, ale je ohraničeno právy jiných osob, zejména právy daňových subjektů vlastnit majetek, ale i zásadou zákonnosti a veřejným zájmem na dodržení cíle správy daní, jímž je dle § 1 odst. 2 daňového řádu správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, nikoli maximální výběr daní na úkor daňových subjektů.

[23] Stěžovatelka staví svou argumentaci na hypotetické situaci, kdy by jí žalovaný jakožto nadřízený správce daně soustavně poškozoval svým (dle jejího tvrzení nezákonným) výkladem zákona a její obecně závazné vyhlášky. K tomu lze v první řadě poznamenat, že žalovaný zde působí v přenesené působnosti jakožto vykonavatel decentralizované státní správy, jehož úkolem je ochrana veřejného zájmu. Posláním žalovaného úřadu tedy není hájení práva obcí na co nejvyšší výběr poplatků, ani na druhé straně upřednostňování majetkových práv daňových subjektů na úkor obcí. Pokud by nastala situace, kdy by žalovaný jakožto vykonavatel státní správy (v přenesené působnosti) neoprávněně zasáhl do samosprávy obce, zastupitelstvo obce by bylo oprávněno podat tzv. komunální ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm. c) Ústavy ve spojení s § 72 odst. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Nelze tedy přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že v případě libovůle či dokonce diskriminace ze strany žalovaného by nedisponovala žádným prostředkem ochrany.

[24] Stejný základní cíl jako žalovaný, tedy správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, by měl ctít rovněž obecní úřad jakožto správce daně prvního stupně ve věci poplatku za komunální odpad. Ač to nemusí být vždy pravidlem, k dosažení tohoto cíle bývají obvykle personálně i materiálně lépe způsobilé odvolací orgány (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 77/2013-25, dle něhož jsou to právě odvolací správní orgány, které z tohoto důvodu obhajují napadená rozhodnutí před soudy). Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že v důsledku argumentace stěžovatelky akcentující majetkové zájmy obce by mohly vyvstat pochybnosti o nepodjatosti úředních osob jejího orgánu, pomocí něhož správu poplatku v přenesené působnosti vykonává.

[25] Co se týká usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 6 A 25/2002-42, odkazovaného stěžovatelkou, pak je třeba upozornit, že toto usnesení se zabývalo věcným rozsahem soudního přezkumu, který je podle něj nutno připustit i v případech, kdy obecně nelze hovořit o existenci hmotného práva, které mohlo být porušeno (v onom případě práva na udělení státního občanství). Závěry tohoto usnesení však nelze aplikovat na projednávanou věc, kde ono dotčené hmotné právo bylo identifikováno jednoznačně (právo stěžovatelky vlastnit majetek), ovšem bylo shledáno pouze jeho nepřímé dotčení. Obdobně další z odkazovaných usnesení NSS č. j. 8 As 47/2005-86 se zabývá vyloučením soudního

pokračování

přezkumu u správních aktů určitého typu (závazných stanovisek), kdy byl v zájmu zachování práv jednotlivce soudní přezkum připuštěn. Pro úplnost lze poznamenat, že přístup obecně umožňující soudní přezkum závazných stanovisek byl následným legislativním a judikaturním vývojem již překonán (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS). V projednávané věci ale není sporné, že rozhodnutí žalovaného ve věci poplatku za komunální odpad může být předmětem soudního přezkumu, spornou otázkou zůstává pouze to, kdo je (či spíše není) oprávněn takového přezkumu pravomocného rozhodnutí správního orgánu (nadrženeho správce daně) docílit.

[26] V neposlední řadě je totiž nutno zdůraznit, že připuštění aktivní žalobní legitimace příjemců výnosů daní a poplatků by mělo zásadní vliv na právní jistotu, časový rámec celkového řízení a potenciálně i majetková práva adresátů rozhodnutí, tedy jednotlivých fyzických a právnických osob. Jak Nejvyšší správní soud uvedl např. ve výše zmíněném rozsudku č. j. 2 As 75/2009-113, „[s]oudní řád správní je svojí povahou ‚ochranný‘ předpis a má tedy zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob.“ Závěry rozšířeného senátu, které soudní přezkum zásadně připouštějí, směřují ve prospěch jednotlivců, kteří se snažili soudního přezkumu správních rozhodnutí docílit. Tyto závěry však nelze bez dalšího vztahovat na situace, kdy jednotlivci svědčí právní jistota v souvislosti s pravomocným rozhodnutím správního orgánu, ale jiný veřejnoprávní subjekt se domáhá soudního přezkumu v neprospěch tohoto jednotlivce. V takových případech je nutno případnou aktivní žalobní legitimaci vykládat spíše restriktivně.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. poslední věty zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. června 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu